

повітряний перевізник. Повітряним перевідником визнається будь-яка юридична чи фізична особа, яка виконує повітряні перевезення і має права експлуатанта авіаційної техніки. Повітряні перевезення виконуються на підставі договору.

Література

1. Безлюдько І. О. Договір перевезення вантажу повітряним транспортом за цивільним правом України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 / І. О. Безлюдько. – К., 2005. – 20 с.
2. Конвенція про реєстрацію об'єктів, що запускаються в космічний простір [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_253
3. Про космічну діяльність: Закон України від 15 листопада 1996 р. № 502/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/main/502/96-%D0%B2%D1%80>
4. Малишева Н. Р. Космічне право: перспективи розвитку в міжнародному і національно-правовому контекстах / Н. Р. Малишева // Вісник Академії правових наук України. – Х.: Право, 2003. – С. 335-349.

УДК 342.951

Лучок А. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ БЕЗПЕЧНИХ АВІАПЕРЕВЕЗЕНЬ ПАСАЖИРІВ

Стаття 27 Конституції України закріплює положення: «Кожна людина має невід'ємне право на життя. Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Обов'язок держави — захищати життя людини » [1, с. 5]. Без чіткого дотримання цього права, інші права не мають ніякої цінності та корисності, тому воно має охоронятись та дотримуватись законом в усіх сферах суспільного життя, в тому числі й при здійсненні міжнародних авіаперевезень пасажирів. Саме тому ця проблема є вкрай актуальною і необхідно досліджувати її з точки зору науки, щоб у подальшому застосовувати на практиці.

Євроінтеграційний напрямок, який обрала Україна, передбачає, що стандарти, встановлені Європейським співтовариством мають ставати невід'ємною частиною національного законодавства. Ці норми повинні вплинути на всі сфери суспільно-політичного життя України, і внести свої корективи в національне повітряне право. Але слід зазначити, що в

Україні дана галузь права розвивається: впроваджуються нові закони та норми, що допомагають регулювати безпечні міжнародні авіап перевезення пасажирів. Таким чином ще в 2011 році був прийнятий Повітряний кодекс України, де було вказано, що державне регулювання діяльності в галузі авіації та використання повітряного простору України спрямоване на гарантування безпеки авіації [2, с. 1]. Цей кодекс також закріпив основні положення, щодо дій, спрямованих на безпечне перевезення пасажирів.

Окрім вищезазначеного кодексу, в Україні діє значна кількість нормативно-правових актів, за допомогою яких регулюється та здійснюється безпечне авіап перевезення пасажирів. Серед них: Конвенція для уніфікації деяких правил, що стосуються міжнародних повітряних перевезень від 12 жовтня 1929 р., ратифікована Українською РСР від 14 серпня 1959 р. за № 995-181 (далі – Варшавська Конвенція 1929 р.); Конвенція про уніфікацію деяких правил міжнародних повітряних перевезень, прийнята 28 травня 1999 р. (далі – Монреальська Конвенція); Протокол про поправки до Конвенції для уніфікації деяких правил, що стосуються міжнародних повітряних перевезень (Гаазький Протокол 1955 р.) [3].

Але слід зазначити, що в національному повітряному законодавстві є досить велика кількість недоліків, які необхідно усунути, для більш ефективного регулювання безпечного перевезення пасажирів. Серед таких проблем можна виокремити: велика кількість прогалин і колізій в національному повітряному праві; стара нормативна база, що не дає змоги регулювати велику кількість суспільних відносин, що виникають під час здійснення авіап перевезень пасажирів; невелика кількість нормативно-правових актів, що спираються на міжнародний досвід, що не дає змоги розвивати повітряне право на міжнародному європейському рівні; застарілий понятійний апарат, через що виникає багато розбіжностей при вирішенні проблемних питань під час авіап перевезень.

Щоб вирішити вищезазначені проблеми, необхідно провести велику кількість заходів, спрямованих, перш за все, на вдосконалення національного повітряного права, яке б могло в повному обсязі регулювати суспільні відносини під час здійснення міжнародних авіап перевезень пасажирів. Необхідно оновлювати понятійну базу та враховувати міжнародний досвід при формуванні нових правових норм. Співтовариство з іншими державами також допомогло б Україні удосконалити чинні норми закону, і як найшвидше наблизитись до стандартів Європейського союзу.

Тож необхідно зробити висновок, що Україна на сьогоднішній день перебуває на стадії переоформлення системи права. Євроінтеграційний процес вимагає найшвидшого вирішення існуючих важливих проблем, які заважають державі якісно виконувати безпечні авіап перевезення пасажирів.

Але в Україні є великий потенціал, який вона може використати для вирішення нагальних проблем і удосконалити сучасне законодавство для здійснення безпечних авіаперевезень пасажирів.

Література

1. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 верес. 2015 р.; (офіц. текст). – К.: Паливода А. В., 2015. – 64 с.
2. Повітряний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 квіт. 2016 р.; (офіц. текст). – К.: Паливода А. В., 2016. – 112 с.
3. Захист прав пасажирів при здійсненні авіаперевезень на авіалініях європейського співтовариства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrainepravo.com/scientific-thought/pravova-pozytsiya/zakhist-prav-pasazhir-v-pri-zd-ysnenn-av-aperevezen-na-av-al-n-yakh-vropeyskogo-sp-vtovaristva-/?month=05&year=2016>

УДК 341.824:338.47 (043.2)

Мазурик С. А., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ,
Науковий керівник: Толкачова І. А., к.ю.н.

ЗАХОДИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИМУСУ В ГАЛУЗІ ПОВІТРЯНОГО ТРАНСПОРТУ

Чинне законодавство України відносить повітряні судна до джерел підвищеної небезпеки. На сьогодні, у зв'язку зі збільшенням використання повітряного транспорту, підвищується і небезпека, що пов'язана з його використанням.

Базовим підґрунтям написанням даних тез стали дослідження проблем адміністративного права, які здійснили Битяк Ю. П., Голосніченко І. П., Коваль Л. В., Колпаков В. К., Гончарук С. Т., Зима О. Т., Кісіль З. Р., Кісіль Р. В., Лук'янець Д. М., Філіппов А. В. та інші.

У більшості наукових досліджень висловлюється загальна думка, про те, що «адміністративно-правове забезпечення безпеки цивільної авіації можна визначити як здійснення комплексу адміністративно-правових заходів із забезпечення нормальної і безпечної діяльності авіації» [1, с. 125].

Відповідно до ст. 126 Повітряного кодексу України (відповідальність за порушення законодавства в галузі цивільної авіації) за протиправні дії юридичні і фізичні особи, діяльність яких пов'язана з використанням повітряного простору України, розробленням, виготовленням, ремонтом та експлуатацією авіаційної техніки, здійсненням господарської діяльності